

[Niels Frederiksen.]

mig rigtigt, at man stryger alle Overdrivelser til Side og prøver paa at vurdere Tilstandene og de erhvervsmæssige Forhold i vort Land uden disse Overdrivelser, for jeg tror, at ikke mindst den danske Landbobefolkning gør klogt og rigtigt i at kende det Samfund, de Omgivelser, hvorimellem de lever deres Liv og gør deres Gerning.

Jeg for mit Vedkommende har den Opfattelse, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal lagde Slagplanen forkert an, da han kaldte til Samling og Kamp mod de moderne Landboreformer, der er bygget paa den Opfattelse af Forholdene, den Vurdering af Tilstandene og den Retsopfattelse, som jeg her har givet Udtryk for. Tror det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at han som Høvding for den Hær kan rende over Ende hele den arbejdende Befolkning og de Tusinder af Borgere i Landet, ogsaa ude i Landbruget, der blot kræver den almindelige simple Menneskeret gennem Lovgivningen at faa haandhævet Rettigheden til og Muligheden for at faa et Hjem i det Land, der er deres eget. Disse Mennesker har en Trang i Sjælen, som jeg nævnte før, til en Lovgivning, der skaber de Tilstande, som kalder paa det bedste i dem. Nej, jeg staar tryk i den Hær, der venter Angrebet, og jeg er ganske sikker paa, at selv om Fløjtetonerne bliver nok saa lokkende og jublende, og selv om Basunens Toner lyder nok saa højt, og selv om Høvdingsens manende Røst lyder højt og stærkt med Overdrivelser, som ingen Mennesker tror paa, saa vil Hæren splittes ad, inden den naar Slagmarken.

Justitsministeren (Zahle): Jeg skal kun i faa Øjeblikke lægge Beslag paa det høje Tings Tid, men jeg skylder det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal nogen Retledning, idet det ærede Medlem er ganske forvirret med Hensyn til den Stilling, jeg indtager til Spørgsmaalet om Grundlovens Paabud om, at Ekspropriation kun kan ske mod fuld Erstatning. Jeg maa maaske forudskikke den Bemærkning, at Vurdering til Skatteefterretning og Vurdering til Ekspropriation er to forskellige Vurderinger, hvilket jeg tror det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal er enig med mig i, hvorfor jeg maaske ikke nærmere behøver at udvikle, at Lov Nr. 352 af 7. August 1922 om Beskatning til Staten af faste Ejendomme i sin § 1 foreskriver, at ved Vurderingen til Ejendoms-skyld bliver samtlige faste Ejendomme at ansætte til deres Værdi i Handel og Vandel i Overensstemmelse med de ved Vurderingen til Ejendoms-skyld hidtil fulgte Regler. An-

gaaende Jordejendomme foreskrives det saa i § 3, at man skal vurdere Ejendommene efter de Priser, som de

„vil koste i Handel i ubebygget Stand, naar Jorden tænkes at høre til en middelstor Bondegaard i middelgod Kultur“. Det vil altsaa sige, at naar en Ejendom skal vurderes til Skatteefterretning, skal den vurderes efter sin Beliggenhed og sin Bonitet, drevet i middelgod Stand, saaledes at det er af en middelgod Drift, man skal betale Skat. Er det en særdeles dygtig Mand, der har arbejdet Gaarden højt op over middelgod Stand, skal han ikke derfor betale højere Skat. Drejer det sig om en daarlig Person, som er uordentlig med sin Bedrift, saaledes at den forringes langt ned under „middelgod“, skal han ikke derfor slippe for Skat. Naar man derimod skal ekspropriere, skal Vurderingen selvfølgelig tage Hensyn til Ejendommens hele faktiske Tilstand, og den, som har faaet sin Ejendom i udmærket Drift ved sin Dygtighed og maaske ved Anvendelse af Kapital og et stort Arbejde og Omhu, skal selvfølgelig først og fremmest have den Værdi, han selv personlig ved sin Dygtighed har tilført Jorden, erstattet og derfor have mere, end hvis Jorden kun var i middelgod Drift. Men den, der har forsømt sin Ejendom, saaden er i en elendig Tilstand, skal naturligvis have mindre, end hvis den var i middelgod Stand. Det vil altsaa sige, at det er Ejendommens faktiske Tilstand, der er det afgørende, naar man skal vurdere til Ekspropriation. Det er Grundlaget for den fulde Erstatning, som Grundloven paabyder som Erstatning ved Ekspropriation.

Nu forelaa der imidlertid i 1925 et Forslag, hvor jeg syntes at dette ikke fuldt var anerkendt fra Forslagsstillernes Side. Vel erkendte de, at man ikke uden videre kunde ekspropriere efter Ejendoms-skyldvurderingen, men at man dog ikke skulde gaa til at lægge mere end højst 10 pCt. til Værdien. Det var det, jeg paatalte i de Vendinger, som blev oplæst af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, og som lød saaledes — jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse citere det en Gang til. —:

„Det er ogsaa klart, at det er Uret at tage Jord fra en Mand til en Pris, som maaske kun er 4/5 af, hvad Jorden i hans Haand er værd — og det kan man godt komme til, naar man tager Jord til Grundskylden plus 10 pCt.; hvis det er en meget dygtig Mand, der har Jorden — og give den til hans Nabo. Jeg tror, at hvis det skete i en Landsby, at man bar sig saaledes ad, vilde der i hele Landsbyen i alt